

gent ind paa en eller anden Maade, tror det ærede Medlem saa, at man vilde have været tilfreds med, at Grækenland, selv om det kun er et lille Land, ingen Verdens Ting selv i det hele taget vilde gøre?

Jeg tror ikke, det er logisk at hævde det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. P. Munch har gjort gældende, og det er saa vidt mig bekendt enestaaende; jeg tror ikke, der er en eneste ansvarlig Politiker, der hylder den Teori, som det ærede Medlem den ene Gang efter den anden paa veltalende Maade forfægter her.

Til den højtærede Forsvarsminister skal jeg kun gøre den Bemærkning, at han har jo i Virkeligheden dementeret, hvad der er fremsat i et Interview i „Ekstrabladet“ for to Dage siden. Jeg har dyslet med Etablisementet i Tønder, og da jeg var utilfreds med de Planer, der var forelagt, har jeg udsat Sagen. Jeg har paa rette Sted, hvor man ved Besked, faaet Bekræftelse paa, at der ikke var truffet nogen Beslutning, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, som stadig er uheldig med sine Interviews, at være mere forsigtig i Fremtiden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har bedt om at faa Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Dette kan kun imødekommes, saafremt Tinget dertil giver sit Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet.

Pürschel: Jeg vil gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. P. Munch, som bl. a. udnævnte en Ordfører for det konservative Folkeparti. Det tillader vi os nu at vælge selv. Men jeg forstod Formaålet for det ærede Medlem; han vilde benytte visse Udtalelser til en Polemik mod det konservative Folkeparti og gjorde disse Udtalelser til officielle Udtryk for en Ængstelse med Hensyn til Venstres Stilling, som skulde findes indenfor det konservative Folkeparti; men det er i Virkeligheden et Produkt af det ærede Medlems anstrengte Grublen over, hvorledes han skal faa etableret en bred demokratisk Front paa dette Spørgsmaal.

Min Mening om dette Spørgsmaal har

jeg sagt før. Ingen har kunnet fremføre noget, som har givet mig Anledning til Imødegaaelse. Jeg har ingen Opfordring til efter min Opfattelse at gaa ind paa Enkeltheder i dette Forslag, som efter min Bedømmelse af Forholdene i Europa ikke kan anses for noget Forhandlingsgrundlag. Min Mening om den danske Stats Forpligtelser efter Folkeretten og efter Folkeforbundspagten har jeg udtalt udførligt i Fjor, og jeg finder det overflødigt at gentage det i Aar. Jeg har gjort Rede for min Opfattelse af de nye Momenter, der er fremkommet, navnlig med Hensyn til Locarno-Pagten, og har paa dette Punkt faaet Tilslutning fra det ærede Medlem, der i øvrigt ikke sagde noget nyt om disse Spørgsmaal. Derfor har jeg ikke villet tærse Langhalm paa det. Det ærede Medlem har paa ny fremsat en efter min Mening ganske urigtig Opfattelse af den danske Stats Stilling i den Henseende; jeg har saa ofte fremført min modstaaende Opfattelse, at jeg ikke skal gentage den nu.

Kun een Bemærkning vil jeg gøre overfor det ærede Medlem, som sagde om Folkeforbundspagten, at hele den Opfattelse, som „vi“ — altsaa navnlig det ærede Medlem — nærer, har nu sejret. Det kan ikke benægtes, at der har fundet en vis Afsvækkelse Sted i Opfattelsen af de Forpligtelser, som Forbundspagten paalægger. Men om dette er en Fordel for et lille Land, det er efter min Mening overmaade tvivlsomt. Om vi har Grund til at glæde os over, at der aabnes flere og flere Ventiler for at slippe udenom de Forpligtelser, som Folkeforbundspagten paalægger, det er efter min Mening overmaade tvivlsomt. Thi det fører efter min Mening aldeles ikke frem i Retning af at fæstne en Retstilstand mellem Staterne; og er der noget, det danske Folk er interesseret i, er det, at Folkeforbundspagten udvikles i Retning af en Retstilstand mellem Staterne. Og til en Retstilstand mellem Staterne hører først og fremmest faste Normer; og der hører ogsaa dertil en Retshaandhævelse.

Overfor den højtærede Forsvarsminister skal jeg kun minde om, at han paa et tidligere Tidspunkt i Aften har udtalt med Hensyn til Interviewet: „Hvorfor skulde jeg i dette sige det modsatte af, hvad jeg